

Rock 'n Sport

SCORPIONS

- Muzica
- O lume a timpurilor
- Memoriile lui Jimi Hendrix
- V. Seicaru: Incotro muzica folk?
- Top '30
- Cititorii au ales
- Legenda si adevar: The Beatles
- Raspundem cind sintem in stare
- Film
- Anul 1990 a fost anul lor
- Sport
- KGB, CIA si MOSSAD discută despre sport
- Franz Beckenbauer o viata pentru fotbal (I) - serial
- Ultimul zbor al albatrosului
- Fotbal si dolari
- Can-canuri si informatii din lumea sportului

Rock 'n Sport

VIDEO • FILM • T.V. • RADIO

supliment săptăminal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

Anul 1 nr. 1 ianuarie 1991

O lume a topurilor

In noianul de ziare și reviste care au invadat piața, trebuie să recunoașteți că tentativa de lansare a unei noi publicații constituie acum un act de temeritate. Cel puțin financiară! Și, totuși, iată că ne încumetăm să facem acest pas, din două motive: întâi pentru că redacția la fel de nouului cotidian „Curierul Național” dorește să ofere cititorilor săi și un supliment săptămânal de divertisment și, în al doilea rând, pentru că trăim cu speranța că „Pop, Rock'n Sport” va întruni sufragiile tuturor categoriilor de cititori.

Și iată-ne pornind la drum, de astăzi, cu o revistă care vă va captiva! Nu de alta, dar în paginile ei veți găsi mereu noutăți de ultimă oră din lumea muzicii, din cea a filmului și din universul sportului, românești și internaționale. Și numai vedete! Noi nu uităm nici o clipă că sintem un cotidian de informație și, ca atare, vom căuta ca și suplimentul nostru

să răspundă prioritar acestui specific, ținându-vă la curent cu tot ceea ce e mai important din actualitate. Deși, după cum bine știți, accesul la culise și la viața privată a starurilor e întotdeauna dificilă, deși informația internațională continuă să ajungă cu destule dificultăți în România, deși presa internațională ne parvine la fel de greu, deși, deși, deși...

Oricum, „Pop, Rock'n Sport” este prima revistă românească în paginile căreia veți găsi reunite permanent muzica, filmul și sportul, cu tot sau aproape tot ce ține de starurile zilei. Cu alte cuvinte, revista noastră se constituie într-o veritabilă lume a topurilor din domeniile respective. Și nu numai atât, pentru că și semnăturile grupajelor vă vor prezenta garanția competenței în materie, pornind de la articolele și cronicile muzicale, girate de numele lui Andrei Partoș, tolonat de Aurel Gherghel, Valeriu Sterian și

Alexandru Andrieș, continuând cu cele de film, unde vă veți întâlni în mod constant cu Natalia Stancu, Alice Mănoiu, Ileana Dănăilache Perneș, Valerian Sava și Geta Davidescu, pentru ca paginile de sport să vă prilejuiască nu numai reînălțarea cu citiva dintre cei mai buni cronicari ai anului 1990, dar și cunoașterea nemijlocită a unor tinere revelații ale condeiului: Cristina Teodorescu, Adrian Ionescu și Șerban Filip.

Acesta va fi suplimentul nostru „Pop, Rock'n Sport”, pe care-l veți putea găsi săptămânal, în fiecare joi, editat în colaborare cu „Presa liberă”, asociată nouă în această încercare publicistică. Sperăm ca revista să fie o bucurie comună și pentru dumneavoastră, cititorii, ca și pentru noi, realizatorii ei!

HORIA ALEXANDRESCU

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național” Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

91. *George Mihăiță*

George Mihăiță

Contează cine o face, ținând cont că este o revistă rock și sport, ea trebuie făcută cu profesionalism. Este riscul oricărei publicații noi apariția primului număr, dar depinde de puncte de vedere inedite poate să aibă vis-a-vis de altele. Aș dori ca revista „Salut” să se imprietenescă cu „Rock'n Sport”, să se completeze reciproc, să colaborăm. Majoritatea din colegii de redacție fiindu-mi prieteni. Oricum, mult succes!

Diana Lupescu

Pe subiecte profesionale nu sînt multe publicații, dar asta nu înseamnă că este necesară apariția multor publicații de gen. O astfel de revistă e mai puțin necesară, mai puțin importantă pentru actori, decît pentru marea publică cititor. Se simte nevoia unor cronicari

de la care și noi să învățăm. Ziariștii ar trebui să se formeze pentru a pune întrebări interesante la care să poți răspunde cu multă plăcere. Aș dori ca presa să dețină cit mai multe informații, atât din țară, cit și din străinătate.

Tora Vasilescu

Tora Vasilescu

La cite reviste sînt nu știu dacă mai este necesară apariția unei asemenea publicații. Pe mine personal nu mă interesează apariția nici uneia. Dar dacă nu aveți hirtie bună, fotografie de calitate, tipografie, este păcat să vă apucați de un lucru. O revistă cu o grafică deosebită atrage mai degrabă privirile. Aș dori ca asemenea reviste să spună cît mai mult adevărul. Deși, adevărul este spus de mai multe ori în mai multe publicații, asta nu mă interesează pe nimeni.

Mircea Diaconu

Mircea Diaconu

Eu vă las să faceți suplimentul. Vă dau viză. Totul e să fiți serioși, adică atunci cînd anunțați un spectacol, sau un cutremur, sau o revoluție, ea chiar să aibă loc. Lăsînd-o pe dînsa la o parte, adică gluma, cred că este extrem de util, pe lângă senzaționalul publicistic în care ne zbatem, să știm exact ce se joacă, ce se cîntă, ce se întîmplă. Deci, nu este necesar cî vital pentru o metropolă, pentru o țară. Asta e!

SALUT!

Florian Pittis

Florian Pittis

Am salutată de la bun început toate aparițiile în domeniul muzicii rock de la noi deci, bîncîneles, salut și această nouă apariție. Îi urez din toată inima mult succes, baftă în întrecerea liberă cu celelalte apariții de pînă acum.

Tot ce îi dorește acestei noi apariții, strict necesare, este profesionalismul. De emisiuni T.V. făcute de amatori și de articole de revistă.

gen gazetă de perete ne-am cam săturat. Îi doresc să fie la zi în special cu ceea ce se întîmplă în muzica românească, cu un program complet al activității tuturor formațiilor și soliștilor individuali, unde și cînd cîntă și, bîncîneles, să fie, mai mult decît în măsura posibilităților, la zi și în activitatea internațională.

Valeriu Sterian

Valeriu Sterian

1. Nu fac parte dintre cei care condamnă vehement faptul că azi la noi există un mare număr de publicații; mi se pare un fenomen firesc după „noaptea” în care am fost atîția ani. Sigur, nu toate sînt de calitate, nu toate apar regulat, multe sînt făcute de neprofesioniști, multe vor dispărea. În aceste condiții, apariția unei reviste de informare cultural-sportivă a „Curierului național” mi se pare bine venită.

2. Modul în care revista va fi utilă activității din domeniul culturii (în care și eu mă agh) cred că va fi acela de a informa despre evenimentele culturale la zi (calde), de a pune în dezbateri prin anchete, interviuri, eriza profundă prin care trece cultura la noi acum, de a ne pune la curent cu ceea ce se întîmplă în cultură în lume.

MULT SUCCES!

Mircea Baniciu

Nu consider că este necesară apariția unei asemenea reviste ținînd cont de numărul mare de publicații prezente. Nu înțeleg ce legătură este între sport și rock, dar să nu uităm faptul că rock-ul este tot un fel de sport. În paginile unei asemenea publicații aș dori cit mai multă mișcare.

Mircea Vintilă

Nu numai că e bine venită această revistă de informație cultural-sportivă, dar este și un frumos cadou pe care „Curierul național” îl face la început de an celor ce iubesc muzica rock, pop, folk, sportul, filmul etc...

Foarte mulți vor fi bucuroși să știe că există o revistă din care pot afla o mulțime de date privitoare la toate aceste activități, amănunte din viața personalităților genului, sau despre cei care se atî la început de drum. Ar fi extraordinar să găsim în paginile revistei date despre turneele, spectacolele, festivalurile ce au loc în țară și străinătate. Va fi deci o revistă folositoare nu numai pentru cei implicați direct în aceste domenii, ci și pentru marea publică.

De aceea doresc să apară cit mai repede și-ntr-un tiraj cit mai mare!

Vă salutăm Mircea Vintilă

Pe la începutul anului 1967, lucrurile mergeau din ce în ce mai prost din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, nu se putea spune că norocul ne ocolea: pe 11 ianuarie, Michael Jeffrey și Chas Chandler au semnat un contract cu Track Records. Ni s-au dat 1.000 lire avans și ni s-a asigurat baza tehnică pentru înregistrări. Ceea ce nu am știut pe atunci (și am aflat mult mai târziu) este că acel contract despre care am scris mai sus îl menționa numai pe Jimi. Dacă am fi știut asta, Mick Mitchell și cu mine am fi părăsit The Experience. Am mers întotdeauna pe principiul: atât timp cât formăm un grup, afacerile vor fi tratate și manevrate cu acordul tuturor membrilor acestuia.

La sfârșitul lui ianuarie, casele de bilete au început să fie luate cu asalt. Concertele noastre începuseră să fie în atenția tuturor. Se duseră zilele anonimului. Acum, oriunde mă duceam, lumea mă aplauda sau îmi cerea autografe. Era în același timp și minunat și înspăimântător. Trăiam două vieți simultan — pe de o parte se afla imaginea starului, pe de alta, omul care câpăta săptămânal cinci-șase lire de la prietenii săi, ca să aibă cu ce să-și cumpere de mâncare. M-am tot întrebat unde se volatilizau toate câștigurile noastre, mai ales a-mintindu-mi de vremurile când, fiind membru al unor formații cu mult sub nivelul nostru artistic, aveam totuși mai mulți bani de cheltuielă decât activând în Experience.

Pe 21 martie 1967, Jeffrey a semnat la Warner Bros în America un contract de un milion de dolari pe o perioadă de un an. N-am reușit să obțin o copie a lui, dar am auzit că avansul fusese de 150.000 \$, cu 8 la sută drepturi de autor, 2 la sută revenindu-i lui Jeffrey în calitate de producător. Dar, deși acum aveam destul măruntis cu care ne acoperam cheltuielile minore, n-am văzut niciodată grosul banilor ăstora.

Ați în viața personală, cit și în cea publică, lucrurile au căpătat o turnură deosebită. În concertele, deși organizatorii prezentaseră grupul drept „Jimi Hendrix”, eram strigați fiecare pe nume. Asta a contribuit cel mai mult la apariția disensiunilor în cadrul grupului. Mitch și cu mine ne-am simțit de parcă am fi fost detronați. Fiecare din noi cânta la fel de bine ca Jimi — de ce să fie numai el în centrul atenției? Nu ne mai rămăsesse decât dorința de a ne și-cana reciproc. Până la urmă, exclusivismul nostru a culminat printr-o totală indiferență față de Jimi, lucru care l-a pus pe gânduri.

Pe 31 martie, am început un turneu de o lună în Anglia cu Walker Bros. Pe parcursul lui, am reușit să ne atragem ura tuturor celorlalte grupuri care concertau alături de noi, dar care nu aveau succesul nostru la public.

În prima noapte, jurnalistul Keith Atham de la NME a avut ideea să dăm foc la chitara lui Jimi în timp ce cântăm „Fire”. Publicul însă n-a fost prea receptiv la ideea noastră, iar organizatorii ne-au făcut mai apoi

o serie întreagă de neplăceri, cum ar fi aprinderea tuturor luminilor pe la mijlocul unui cîntec sau dezacordarea chitarelui lui Jimi chiar înainte de concert.

În timp ce publicul nostru devenea din ce în ce mai numeros, imaginea omului „sălbatic” pe care Chas i-o făurise lui Jimi a început să dea randament. Asta a făcut să curgă multă cerneală în articolele gazetarelor britanice. Aceștia nu ne pricepeau deloc muzica, dar erau interesați de Jimi ca om de culoare. De altfel, în Anglia, un negru poate intra în centrul atenției fără să i se solicite un prea mare efort.

Din momentul în care masele au preluat această imagine, Jimi și The Experience au devenit un fenomen în modă. Turneul s-a consumat între popularitatea

noastră crescândă și The Walkers. Jimi a început să fie recunoscut drept un chitarist genial, lucru care i-a dat mai multă încredere în puterile sale decât era necesar. Implicit „conflictele dintre noi s-au înmulțit. O problemă la ordinea zilei devenise modul nenatural în care publicul reacționa la muzica noastră. Oamenii se urcau

pe scenă cu zecile în timpul concertelor. Ne baricadam în cabine, nu ne mai puteam permite să ieșim în pauza dintre două spectacole de teamă să nu fim asaltați. Nu exista altă alternativă decât să rămânem în cabinele noastre, zdrobiți de oboseală.

Primul nostru LP, „Are You Experienced”, a fost lansat pe 12 mai. Am reușit să-l terminăm în zilele noastre libere. Am mai lansat două single-uri în următoarele două luni. Chris

mați să cântăm în seara aceea. Aceasia reușeau să însemne pentru noi mai mult decât ne-am fi așteptat. Am capatat parca mai multă înțelegere și cunoaștere față de muzica privă ca fenomen. The Who a revoluționat America prin numărul lor senzațional și noi am avut pentru prima oară sentimentul că ni s-a oferit o mare șansă și, în același timp, o onoare deosebită de a fi lașiți să concertăm pe aceeași scenă cu acest grup.

În noaptea aceea am cântat timp de 40 de minute. Eram într-o formă de milioane, dar nici spectatori nu erau mai prejos. Am observat că entuziasmul publicului, a avut întotdeauna efect asupra noastră. La sfârșitul spectacolului, Bill Graham ne-a întrebat ce părere am avea de o serie de concerte la Fillmore cu Jefferson Airplane. Răspunsul nostru a fost afirmativ, cu condiția să ne lase să ne odihnim un timp.

După spectacolul din Monterey, Jeffrey ne-a căutat să ne dea detalii în legătură cu turneul în America. „Am o afacere grozavă pentru voi, ne-a spus el. Veți cânta împreună cu The Monkees”.

Între timp, spectacolele noastre în Fillmore ajunseseră de mare răsunet. Bill Graham l-a oferit lui Chas un cec de 2.000 de dolari. Plata noastră săptămânală se ridicase la 200 de dolari dar ca de obicei banii dispăreau în mod curios. N-am să înțeleg niciodată cum alte gru-

tinâr, de pe la 7 la 12 ani.

În Charlotte, Carolina de Nord, era cit pe ce să ratăm spectacolul. Jimi s-a supărat îngrozitor când, dorind să cânte un Moody Blues, i s-a dezacordat chitara. Mitch și cu mine am continuat să cântăm, acoperindu-l pină ce și-a acordat la loc chitara. În următoarea seară am constatat cu uimire că

puterea de muncă și creație.

În octombrie, am terminat „Axis: Bold As Love”. Multe alte grupuri se bizuiau pe o nouă instrumentație pentru a realiza cîntece bune, dar noi ne bizuim numai pe Jimi, căruia îi făcea mare plăcere să creeze noi melodii folosind doar vechea lui chitară.

Pe atunci, procesul de modificare a studiourilor era în plin avânt. Acest lucru a adus o schimbare și în modul nostru de a compune. De obicei, puneam câteva ideile pe hîrtie, le lucram cam pe jumătate acasă, după care ne duceam să facem niște probe în studio. Dar acum Jimi obișnuia să se plimbe pur și simplu prin studio, notînd toate ideile care-i veneau ascultînd repetițiile altora. Multă lume compune așa în ziua de azi. Nu poți ști niciodată ce idee genială poate să iasă dintr-o astfel de situație.

Dar dacă băutura ajută totuși la ceva nimic nu reușea să ne facă să trecem de pasa aceea de irascibilitate crescîndă. Ne pierdem cumpătul din nimicuri. Cu un an în urmă mai eram încă plini de încredere în talentul grupului nostru. Dar acum ne depărtasem foarte mult unul de altul. Băutura a contribuit la procesul de dezbinare. Alții ne doreau împreună. N-am avut timpul sau perspectiva de a analiza situația. Pur și simplu, am lăsat lucrurile să vină de la sine.

„Axis” ne-a luat foarte mult timp pînă am reușit să facem conturul final. Jimi știa că devenise o necesitate să întrerupă lucrul în studio și ar fi dorit să i se acorde un timp de șase luni pentru a lucra așa cum trebuie la ideile pe care le avea. Dar pe lângă faptul că inspirația se lăsa destul de mult așteptată, mai erau și psihologii aceia care se tot plimbau fără nici un rost prin studio. Din cauza lor, ne venea din ce în ce mai greu să mai facem repetiții acolo.

În ianuarie 1967, certurile dintre noi au devenit insuportabile. Pe 4 ianuarie, cînd revenisem dintr-un bar de noapte (Jimi nu fusese cu noi) ne-am dus în camera lui Jimi. Se vedea din felul cum arăta că nu stătuse nici el cu mințile-n sin. La un moment dat, a început să țipe și totul s-a terminat prin spargerea tuturor obiectelor din cameră care erau de spart. Probabil că zgomotul a determinat pe cineva să dea un telefon la poliție pentru că aceasta a venit și l-a arestat pe Jimi (în jur de ora 6 dimineața) — nu știu precis ora, pentru că plecasem din cameră, cînd Jimi începuse să spargă lucrurile. Acuzatia fusese, bineînțeles, perturbarea liniștii publice. Jimi a fost eliberat totuși pentru că urma să avem un concert în seara aceea. Spectacolul a mers, contrar presimțirilor noastre negre, foarte bine. Publicul, chiar dacă aflase de scandalul întimplat cu o noapte în urmă, s-a purtat ireproșabil. Dar eu continuam să am sentimentul că ne depărtăm tot mai mult unul de celălalt și i-am mărturisit-o lui Mitch înainte de următorul concert.

Interviurile nu mai aveau nici un rost. Făcusem atât de multe lucruri nelocul lor, încît nu mai trebuia să căutăm explicații. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam urmărind concertele altora. Mitch și cu mine eram mereu împreună, pe cînd Jimi mai locuia încă la Chas. Repetițiile deveneau din ce în ce mai rare, iar noi deveneam din ce în ce mai străini.

Traducere și adaptare
CARMEN ONEA

Memoriile lui JIMI HENDRIX

povestite de Noel Redding

Stamp împreună cu alți reprezentanți ai firmei Track Records au programat un concert pentru The Experience la Saville Theatre, pe 4 iunie. Era necesar, pe de altă parte, să edităm un LP în S.U.A. înainte de Festivalul Pop de la Monterey din 18 iunie.

Imediat după lansarea discului am plecat în turneu în Europa pentru două săptămîni. Pînă atunci, muncisem zi de zi timp de cinci luni.

Noul nostru statut ne schimbăse pînă în cele mai mici amănunte. Am început să fim roși de îndoiala că nu ni se plătește atât cît trebuie. Mitch și cu mine nu eram incluși pe coperta noului single: nu era o fotografie cu grupul. Asta ne-a dat de bănuț. Jimi parcă înnebunise, într-o seară în Germania. Am fost nevoit pur și simplu să-l scuz în fața mulțimii pe motiv că e bolnav; a trebuit chiar să-l acordez chitara.

M-am enervat pentru lipsa lui de considerație față de noi și comportamentul său. După părerea mea, asta ar fi trebuit să fie o trăsătură esențială pentru orice muzician profesionist. Am avut o discuție serioasă în noaptea aceea cu Jimi referitor la grupul nostru. Aflasem că ni se plăteau 500 lire pe seară — o adevărată comoară. Costurile zborurilor erau ieftine. Hotelurile la care eram cazați erau de categorie inferioară și de obicei împărțeam o cameră la trei.

După ce am trecut prin Anglia, ne-am îndreptat spre S.U.A. În semn de bun rămas, am făcut un spectacol excelent la Saville și am plecat de acolo cu asigurarea că, oricînd va fi să ne întorcem acolo, vom fi primiți cu brațele deschise. În momentul acela, devenisem deja un grup de talie internațională. Într-un fel, mă simteam bine să știu că mă întorc în Statele Unite.

În primele două noști din cele trei ale Festivalului Pop de la Monterey, am participat doar în calitate de spectatori. În ultima zi am venit mai devreme să repetăm împreună cu The Who, grupul cu care eram progra-

pur și puteau să câștige atât și noi nu. Lui Jimmy Page îi dădea chiar mina să cumpere autoturism. În ceea ce mă privește, dacă făceam rost de o sută de dolari, mă consideram norocos. Nu mi-am permis niciodată luxul de a-mi cumpăra o chitară nouă; eventual, cumpăram una de la un magazin de amaneturi.

Pe 26 eram deja în drum spre L.A. Pe de altă parte, începusem și înregistrările pentru al doilea LP al nostru. Am fost teribil de intrigat cînd am folosit pentru prima oară pedala wah-wah la o chitară cu 12 corzi. În grupul nostru, Jimi a fost primul care a folosit-o în „Don't Live Today”. Dar ceea ce m-a deranjat cu adevărat era că nu mi se dădea voie să particip la finalizarea tehnică a înregistrărilor. Eram pliticit de atîtea repetiții și așteptări. Pînă la urmă, mi-am cumpărat o chitară la care zdrăngăneam, în timp ce Chas și Jimi mixau. Acesta a fost primul pas spre creația muzicală. Chas și Jeffrey au rămas foarte surprinși cînd au descoperit că aveam talent de compozitor.

Mi-a plăcut cu adevărat să lucrez pentru „Axis: Bold As Love”. M-am simțit într-un fel mai bun și mai folositor. Acest album a rămas pînă în ziua de azi preferatul meu, deși îmi dau seama că textele nu sînt deloc la înălțime. Oricum, și asta a fost, în cele din urmă, un fel de experiență...

În New York, Mike Jeffrey a avut de alergat, nu glumă, pentru semnarea contractelor. Grupul The Monkees era considerat pe atunci de către oamenii de afaceri și avocații care se ocupau de încasările lor drept omonimul grupului Beatles în America. Asta ne-a deranjat mai mult decât ar fi trebuit. Chas a simțit că turneul va fi dezastruos și a refuzat să meargă cu noi. Dar totul fusese deja aranjat, astfel încît pe 8 iunie, împreună cu Mike, am pornit în turneu alături de Monkees în Florida.

Primul nostru concert a durat 25 de minute. Era un public de-a dreptul amuzant — foarte

ne comportăm bine în Greensboro.

Organizatorul turneului grupului The Monkees ținea cu tot dinadinsul să facă pe inginerul de sunet și pentru noi. Jimi s-a revoltat, iar rezultatul a fost că am ratat de la un capăt la celălalt concertul de la Forest Hill în New York. Imediat după aceea am fost pur și simplu amenințat că, dacă nu renunțăm de bună voie la turneu, s-ar putea să ni se întimplă unele lucruri neplăcute. N-am suportat niciodată certurile și a trebuit să iau două somnifere ca să pot adormi, dar cel puțin terminasem cu turneul acesta blestemat. Publiciștii au scris despre noi o poveste „frumoasă”, subliniind că am renunțat datorită insistențelor grupului supranumit Fiicele Revoluției Americane.

Între timp, banii ni se cam terminaseră și aveam cu toții sentimentul că nu ne vor aștepta vremuri prea bune. Oricum, cea mai bună distracție pentru mine rămăsese dorința mea de a scrie cîntece. Pe 29 iulie am început să facem primele înregistrări la „Little Miss Strange” și asta ne-a remontat pînă la urmă.

Am fost programați pentru un clip promoțional în Los Angeles, dar adevărata problemă rămăsese șirul lung de neînțelegeri dintre noi. Jimi și Chas ajunseseră să se acuze reciproc pentru excesul de băutură al celui-lalt. Trebuia să luptăm cu noi înșine pentru a ne regăsi

VASILE ȘEICARU:

ÎNCOZERO MUZICĂ FOLK?

Este, într-adevăr, interesant demersul pe care revista „POP-ROCK'N SPORT” l-a inițiat, îndeosebi că acum — de ce ceare mai ales acum — înceapă să se vorbească de această muzică, deci aceia pentru care genul a însemnat mult, chiar dacă l-au abandonat temporar din motive obiective sau subiective, sint din ce în ce mai puțin dorii de mijloacele de propagare a muzicii.

Din punct de vedere strict personal, mi se pare că acesta era momentul cel mai prielnic în care s-ar fi putut spune niște adevăruri directe, ar fi putut fi puse niște probleme, tocmai prin acest așa-zis desuet sau simplist mod de exprimare muzicală, nu și civică însă. Ce multitudinea de cintece și texte ar fi scris Vladimir Visoțki!!!

Ca atare, interesul celor care ar fi putut să facă acest lucru este subminat sau deturnat de la mesajul direct, neelectronizat, tocmai de accentul extrem de puternic care s-a pus pe „ultima oră”, acești cantautori preferind (și aici mă pot include) să comunice altceva — piese comerciale sau cu acest de-zerat, din dorința de a fi „actuali”.

Rubrica „Încotro muzica folk” este o incitare pentru noi! Necazul mare este că nici noi, cei care eventual am mai compus câte ceva de acest gen, nu ne știm piesele; cum am putea, de altfel, cînd cîntăm în turnee diferite, numeroasele posturi de radio „tac” pentru noi, „Electrecondul” nu lansează mai nimic, deși menirea lui aceasta ar trebui să fie — promotor al primelor audii, nu al șlagărelor, care oricît de bune ar fi, sînt „consumate” cînd își găsesc materializarea pe discul de ebonită. Lipsa unui top de genul respectiv este iarăși un handicap, numai că el ar trebui să aibă o susținere adecvată pe un post de radio, TV...

La începutul anului trecut, mi-au fost lansate două piese, le pot numi cu dragoste folk: „Noapte fără anotimp” și „Mai

ninge iar” (versuri, Mala Bărbulescu). Multă lume care cunoaște muzica mea m-a întrebat ce s-a întimplat cu ele. Ce să răspund? Că la spectacole lumea vrea să asculte cam tot ceea ce știe, că publicul are un oarecare handicap în a impune ei, prin receptivitate o piesă mai aparte, că oamenii vor să cînte, să aplaude, să se distreze, nu să se implice?! Vă dau un exemplu: piesa mea, „Dintr-o poveste”, cu un text bun, dar ritmat, s-a impus imediat. Cine ascultă ce se întimplă? Lumea aplaudă. Pe de altă parte, nu m-am temut să cînt piese folk în spectacolele mele, iar dacă piesa a fost bună sau publicul adevat am avut și revelații.

Multă vreme s-a bătut monedă pe faptul că toți cei care am cîntat folk ne-am „reciclat” pe aranjamente electronice, unii chiar ne-au acuzat de muzică ușoară. La disponibilitățile materiale (la tehnică și orchestratori mă refer) de care dispunem este greu să nu semene aranjamentele muzicale.

Cum bănuiesc că toți cei care sînt implicați vor avea ceva de spus, nu vreau să mă refer decît strict la compozițiile mele, iar în măsura în care ele au legătură și cu Ștefan Hrușcă să le punctez și pe acestea, lăsînd fiecărui cantautor posibilitatea de a vorbi despre piesele lui, urmînd poate după o vreme să ne întîlnim toți și să opinăm cu responsabilitate asupra a ceea ce a rămas de pe urma noastră.

Au existat piesele din timpul cenei, materializate în primul meu L.P. — „Aruncarea în valuri”, apoi, pe cel de-al doilea — „Iubirea noastră” — au apărut „Iubire între două trenuri”, „Cîrcul”, „Cîntec pentru fiul meu”, „Dragostea cu patru foi”, care, deși „îmbrăcate mai modern”, sînt totuși ceea ce noi ne-am obișnuit să numim folk. Cine le-a ascultat în spectacolele mele „dezbrăcate” de acompaniamentul negativului, poate depune mărturie.

Discul comun „Călători, visători” conține în majoritate cintece de atmosferă, cu mesaj folk deci, fiind însă colorat și cu piese de altă factură. Argumentele mele că a existat folk se numesc „Dimineața cu ferestre deschise”, „Fîr de iarbă”, „Dragoste și soare”, „Călători, visători”.

Fără putință de tăgadă, aceste cintece sînt departe de ceea ce eu putea numi folk tradițional în cariera mea — simplitate și de ce să nu recunosc, simplism uneori —, dar acele cintece de început aveau atîta metaforă în ele, încît era suficient un suport muzical simplu, dar inspirat, și penetrau intimitatea ascultătorului. Cum să nu îmi amintesc cu plăcere de „Capriciu” sau „Focul sacru” pe versurile lui Marin Sorrescu, care deși nu au făcut mare carieră, au fost în topuri. Erau totuși alte vremuri!

Să revin în actualitate! Recitalul meu de la Mamaia, partea „văzută” a lucrurilor, a fost orice, numai o mostră de folk nu. După ce Victor Socaciu se exprimase în manieră tradițională, adică voce-chitară, era nevoie de altceva. Și am cîntat mozic — de la blues, pînă la piese ritmate.

E mult, e puțin ce am făcut în anul trecut? Pentru mine, a fost greu, obositor, dar am căpătat convingerea că vocea și chitara nu au amplitudină definitiv. Sînt atît de multe momente cînd avem nevoie, toți, de o intimitate anume, iar dacă nu este chitara, poate fi un pian.

Vom mai vedea!

Aproape totul despre:

EROS RAMAZZOTTI

Data nașterii : 28 octombrie, 1963 (în jurul orei 12.00)
 Locul nașterii : Roma / Italia ;
 Înălțimea : 1,80 ;
 Culoarea părului : castaniu ;
 Culoarea ochilor : verzi ;
 Zodia : scorpion ;
 Mașină : un BMW M5 negru și un Mercedes ;
 Hobby : fotbalul ;
 Animale : doi cai, Faiz și Duca ;
 Prietenă : Donatella, 24 ani, studentă în Milano, la Facultatea de limbi străine. Vorbește perfect engleza și germana.

Părinții : tatăl, Rodolfo, muncește în domeniul construcțiilor și a deținut în trecut o sală de dans ; mama, Raffaella, este casnică.

Frate : Marco, 30 de ani, este inginer în electronică și lucrează ca manager și organizator de turnee pentru Eros.

Observații : Eros este un „comic-freak”. El joacă de cîțiva ani în echipa de fotbal „Nazzionale Italiana Cantati Autori” ca înaintaș.

Evoluție : Cînd avea patru ani, tatăl său i-a făcut cadou o baterie, care a costat 120.000 lire italiene. Eros a demontat-o imediat în bucăți. Mai tîrziu, a primit o chitară, pe care n-a mai lăsat-o din mînă. După terminarea școlii, el a făcut un curs de pregătire și a lucrat o vreme ca ospătar în barul „Fassi” din Roma. Cariera sa muzicală a început în 1984, cînd a devenit, la Festivalul de la San Remo, cu piesa „Terra promessa”, cîștigător al tinerei generații.

Singles : 1984 „Terra Promessa”, 1985 „Una Storia Importante”, 1986 „Adesso Tu”, „Un Cuore Con Le Ali”, 1987 „Emozione Dopo Emozione”, „Ma Che Bello Questo Amore”, 1988 „Senza Perderci di Vista”, „La Luce Buona Delle Stelle” (în duet cu Patsy Kensit), „Solo Con

te” și 1990 „Se Bastasse Una Canzone”.
 L.P.-uri : 1985 „Cuori Agitati”, 1986 „I Nuovi Eroi”, 1987 „In Certi Momenti”, 1988 „Musica È...” și 1990 „In Ogni Senso”.

Adresă : o casă țărănească în Invezigo, Brianza (în apropiere de Milano).

Adresa pentru fan : Eros Ramazzotti, c/o Ariola, Steinhauser Str. 3, 8000 MÜNCHEN 80.

Traducerea și adaptarea MONICA CREMER

ELTON JOHN
 C/O John Reid Enterprises
 2nd Fl. Holland Street
 London W8
 ANGLIA și
 C/O Rocket Records, 125
 Kensington High Street,
 London W8 5SN

BROS
 C/O BROS FRONT
 P.O. Box 276
 London E 27 BW

CHRIS NORMAN
 C/O CHRIS PETE
 Postfach 510 821
 500 KÖLN 51
 GERMANIA sau
 C/O Intersong Musikverlag
 Hallerstr
 40 200 Hamburg 13
 (pentru autografe)

PAULA ABDUL
 C/O Platinum Music,

1 443 Barry Ave,
 Suite 106, Los Angeles,
 Ca 90 025, USA

ROD STEWART
 C/O Annie Chalice 44—48
 Osnaburgh Street
 London NW1
 ANGLIA

DEPECHE MODE
 C/O Mute,
 61 rue Belleville,
 75 019, Paris FRANȚA

KIM WILDE
 C/O Sam Kiel,
 ICM, 40 West 57 th street,
 New York,
 NY 10 019, USA

TOM CRUISE
 (numai pentru fete)
 C/O Touchstone Pictures,
 500 Park Avenue,
 New York NY 10 022, USA sau
 C/O PMK,
 8 436 West 3rd Street,
 Suite 650, Los Angeles,
 CA. 90 048 SUA

FAN CLUB

THE ROLLING STONES
 Official Fan-Club,
 Po Box 200, Surry KT6
 4NH — ANGLIA

CONEXIUNI

După 3 ani, grupul a revenit în 1989, la festivalul „Conexiuni Rock” de la Cluj, unde a ocupat un meritat loc 2. Componenta de „come-back” : Marcel Boca (chitară solo), Mihai Tascu (bas), Ramiro Junger (claviaturi), Victor Lenghel (tobe) și Florian Stoica (vocal). Este de fapt aceeași care a urcat pe scenă la așa-zisul concert de adio din 1987. Din primăvara lui 1990 s-au produs unele schimbări prin venirea lui Victor Solomon (chitară solo, venit de la „Necton” din Plopeni), Nelu Micloș (alt chitarist provenit de la „Experimental” din Zărnești), Ramiro Junger renunță la muzică în favoarea... stomatologiei. Înaintea festivalului de la Costinești, Mihai Pascu a fost înlocuit de Isac Gabriel. În toamnă, Nelu Micloș a reînființat „Experimental”-ul (prima iubire nu se uită niciodată!). Azi, CONEXIUNI există în formula de cvartet și speră să ne convingă că premiile trecutului n-au fost întîmplătoare. S-auzim!

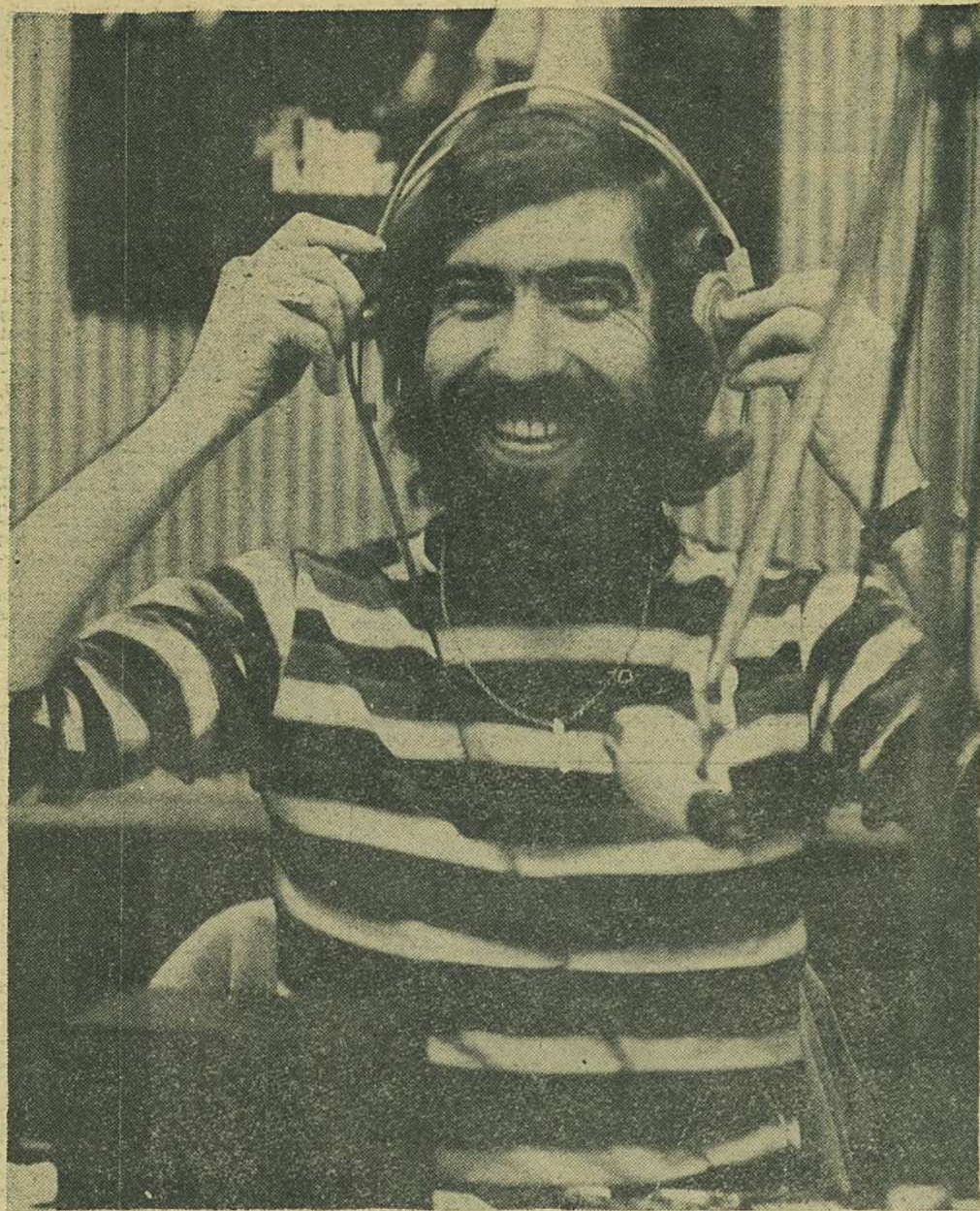
A. P.

GARY MOORE ACUZAT

Mare i-a fost uimirea compozitorului Roland Kovac (62 de ani) cînd a ascultat pentru prima dată la radio piesa „Still Got The Blues”. Melodia care se pare l-a inspirat pe Gary Moore este de 18 ani, se întitulează „Dana” și îi aparține lui Kovac, care la vremea respectivă și-a luat măsuri de precauție certificîndu-și dreptul de autor la 20 aprilie 1972. La reclamația făcută de compozitorul vienez în legătură cu această „preluare” ilegală a ideii muzicale, casa de discuri Virgin, cu care colaborează Moore, a replicat : „Succesiunea respectivă a notelor face parte din vocabularul muzical al barocului și a fost utilizată și de Bach, Vivaldi sau Händel”. Este cu atît mai mare surpriza cu cît

Kovac are la activ mai mult de 2000 de titluri și totuși a reușit să-și recunoască piesa. El a semnat numeroase coloane sonore de film, dar și o serie de șlagăre. Piesa cu pricina „Dana”, figurează pe două discuri, „Cuts” și „Guitars Forever” (acesta a apărut în 1988). Autorul presupune că de pe acesta din urmă a împrumutat Gray Moore motivul din „Still Got The Blues”. Cu fair-play, Kovac declară : „Am constatat cît de reușită este melodia mea abia cînd Moore a făcut din ea un mare hit”. De cu totul altă părere este un veteran al blues-ului, John Mayall : „Piesa s-ar potrivește excelent cu hohul de primiri al unui hotel din Las Vegas. Cine este acest individ care nu reușește nici să cînte

cum trebuie, nici să aducă vreo notă personală în interpretare? Oricum, cu blues-ul n-are nimic de-a face”. Dură și malicioasă observație, dar e chestiune de gusturi, așa că e bine s-o privim cu circumspecție. Sentința în legătură cu această acuză de plagiat nu a fost încă pronunțată și nici nu este de mirare, experiențe anterioare dovedind cît de dificilă este aflarea adevărului, chiar și în muzică. Știrea a fost publicată în „Der Spiegel”, iar la redacție ne-a parvenit prin amabilitatea unui constant și prompt colaborator, Horia Ștănescu din Alba Iulia, căruia îi mulțumim. Exemplul lui poate fi urmat. Acum spații se vor găsi pentru informații cu adevărat interesante.

DON'T FORGET TO REMEMBER ME In memoriam „Metronom“

METRONOM, cuvint cu majuscule de aur in istoria muzicii românești radiofonice pentru toți cei de ieri, de azi și cei ce vor veni mâine.

De ce in istoria muzicii românești?

Pentru că paginile sonore ale emisiunilor radio și cele câteva emisiuni de televiziune cu acest nume au rămas mărturie neegalată până in prezent ale efortului și înaltului profesionalism al aceluia vrăjitor, CORNEL CHIRIAC, de a face cunoscut, pe înțelesul tuturor ceea ce avea să devină un fenomen social: muzica pop.

Ca orice lucru bun pe care l-a avut românul, acest om deosebit și emisiunea sa nu și-au găsit terenul la noi pentru a face ceea ce își propusese. De la microfonul postului de radio EUROPA LIBERĂ a scris paginile de aur, ale misiiei pe care și-a asumat-o. Generația mea, a tinerilor care prin anii '67-'68 aveau vârsta adolescenței nu vor uita emisiunile de la orele 17,10. Eram nedezlipiți și

căutam cu disperare, pentru a nu pierde nici o emisiune, din METRONOMUL LUI CORNEL CHIRIAC. Cine ar putea uita acele emisiuni ale anilor '67-'72.

Emisiunile de răspunsuri la scrisori, inegalabila istorie BEATLES prezentată simbolic, emisiunile duminicale de 5 ore, istoria topurilor, emisiunile de simfonia seara, după orele 24: ALL TOGETHER și nu in ultimul rind JAZZ A LA CARTE.

Fire meditativă, filozofică, ce căuta sensul vieții, și pus tot sufletul in ceea ce a încercat să facă: răspunderea și ridicarea la adevărata valoare a ceea ce a preconizat că va influența o generație de tineri, fenomenul rock.

De aceea nu este permis ca cel ce se servese de acest cuvint „METRONOM“, prin ceea ce fac să nu facă ceea ce foarte bună calitate pentru a da dovada unui înalt profesionalism.

Păcat, cu mîhnire trebuie să remarcă că emisiunea muzicală actuală ce poartă numele fos-

tei emisiuni este un surogat de proastă calitate și poate că ar fi mai bine ca dl. Limbășanu să schimbe numele ei, in ceea care să sugereze a varză și nu a emisiune muzicală.

Una din piesele cele mai solicitate in acel an, era LUCKY MAN pe care CORNEL CHIRIAC o prezenta: „Norocosul lui Emerson, Lake și Palmer“. Intra-adevăr noi sintem „norocoșii“ de a fi ajuns aceste zile pe care le-a anticipat cu atîția ani in urmă și de a-l fi avut in mijlocul nostru prin intermediul undelor radiofonice, in acei ani de prigoană, lipsuri și fără posibilitatea de a avea ceea ce își dorea orice adolescent: muzică.

In amintirea acestui mare om de suflet, specialist de marcă (muzicolog), prieten al tinerilor, vă rog să transmiteți un salut prietenesc tuturor prietenilor Metronomului acelor ani.

ing. COTETI NICOLAE-CATALIN-ieșcanul

Elvis Presley — toxicoman

In ziarul „Memphis Commercial Appeal“ a apărut o declarație a medicului ce a colaborat la autopsia cîntărețului — idol — Elvis Presley. Potrivit declarațiilor făcute de Eric Muirhead, Elvis era toxicoman și moartea sa a survenit in urma interacțiunii diverselor stupefiante, cu toate că certificatul de deces specifică o aritmie cardiacă ce ar fi provocat paralizia inimii. Medicul este una din sursele consultate de realizatorii cărții: „Moartea lui Elvis: ce s-a întimplat cu adevărat“. După cum anunță Agenția E.F.E., cartea destramă legenda privind moartea celui care a fost supranumit „Regele Rock-ului“. Astfel, afirmația că Elvis citea Biblia in momentul producerii atacului de cord este infirmată atît de medicul mai sus citat cît și de alții. Ei susțin că alături de cadavru s-a descoperit un manual privind practicile sexuale și astrologice.

Iată așadar că deși au trecut mulți ani de la moartea cîntărețului, el revine mereu in actualitate făcîndu-se fel și fel de speculații atît asupra morții cît și a vieții sale.

Cititorii au ales

Este vorba de cei ai revistei „DER MUSIKMARKT“ din Germania, care a și publicat in primul ei număr din ianuarie cele 3 ierarhii pe anul 1990.

SOLISTE: 1. Tina Turner, 2. Sinead O'Connor, 3. Mariah Carey, 4. Whitney Houston, 5. Alannah Myles, 6. Madonna, 7. Claudia Jung, 8. Sandra, 9. Nicki 10. Marianne Rosenberg.

SOLIȘTI: 1. Phil Collins, 2. Matthias Reim, 3. Marius Müller-Westernhagen, 4. Herbert Grönemeyer, 5. George Michael, 6. M.C. Hammer, 7. Elton John, 8. Paul McCartney, 9. Cliff Richard, 10. Udo Jürgens.

GRUPURI: 1. Snap, 2. Vaya Con Dios, 3. Londonbeat, 4. Roxette, 5. Die Flippers, 6. Wilson Phillips 7. New Kids On

The Block, 8. BAP, 9. Pet Shop Boys, 10. Depeche Mode.

TOP TOP TOP 30 CURIERUL NATIONAL

Regulamentul l-am publicat in „Curierul Național“ de vineri 11 ianuarie, dar îl reiau pentru mai multă siguranță. Pentru început vom avea cite 5 melodii românești la categoriile POP respectiv ROCK și cite 10 la secția străină. La „pop“ se vor include piese house, rap, disco, funk, iar la rock toate formele genului, de la hard-heavy, thrash, la speed și black metal. Este o formulă provizorie, așa cum am mai amintit. Am primit sugestii pentru un „Top Nostalgic“ lunar, cu mari succese apărute pînă in 1985, precum și pentru un „Top L.P.“ cu cele mai agreate albume ascultate in ultima vreme. Clasamentele se pot diversifica, se pot mări sau micșora, absolut dependent de opțiunile Voastre. Cele 4 categorii de început sint obligatorii, iar ele vor fi însoțite de talonul de participare. Cele mai interesante topuri personale vor fi publicate iar cei care ne scriu constant vor primi premii (postere, discuri, casete) prin tragere la sorți. Din această cauză ne este utilă adresa exactă de acasă. Postul național de radio va găzdui acest clasament intr-o emisiune pe care o vom anunța in numărul viitor al revistei. Important este să primim cît mai rapid scrisorile voastre. Se pot introduce in clasamente melodii care v-au plăcut in ultimele luni (audio sau video receptate din numeroasele surse existente azi). Și pentru video-clipuri intenționăm să rezervăm un spațiu separat. Nu ne facem mari iluzii, sint multe publicații cu topuri in București și in țară, dar atuul colaborării săptămînale și audierii pe lungimile de undă medii va conta in ecuatie. Oricum, veți avea ocazia să studiați alte ierarhii in fiecare număr al revistei incit vom putea compara gusturile muzicale cu ale unor fani din Europa și S.U.A., ba chiar din Australia. Evident, nu toate sint alcătuite prin simpla exprimare a preferinței, ci și pe baza vinzătorilor de discuri. La noi încă nu este cazul, dar cu timpul... Cine știe?

D.J.

OLANDA NATIONALE HITPARADE

1. Ice Ice Baby — Vanilla Ice
2. Sadeness-Part I. — Enigma
3. It Takes Two — Rod Stewart & Tina Turner
4. Pray — M.C. Hammer
5. Unchained Melody — The Righteous Brothers
6. I'll Be Your Baby Tonight — UB 40 & Robert Palmer
7. Unbelievable — E.M.F.
8. Anniversary Waltz — Status Quo
9. It's A Shame — Monie Love
10. Justify My Love — Madonna

U.S.A. BILLBOARD SINGLES

1. Because I Love You — Stevie B
2. From A Distance — Bette Midler
3. I'm Your Baby Tonight — Whitney Houston
4. Justify My Love — Madonna
5. Impulsive — Wilson Phillips
6. The Way Do The Things You Do — UB 40
7. Tom's Diner — DNA featuring Suzanne Vega
8. Something To Believe In — Poison
9. Freedom — George Michael
10. High Enough — Damn Yankees

Săptămîna viitoare vom publica și partea inferioară a clasamentului american, precum și alte topuri din Europa.

THE UNITED STATES OF AMERICA

ONE

Name _____

Localitate _____

Top '30 _____

ONE

Vă veți mira, dragi cititori, cum este posibil să răspunzi la scrisori când o publicație se află la primul ei număr! Autorul acestor rânduri, însă a început un drum, cu mulți ani în urmă, pe care-l continuă oriunde s-ar afla. Printr-o convenție cu cititorii fideli ai revistei „Metronom” am ajuns la formula de adresare prietenească, un per tu firesc între persoane cu aceleași pasiuni, cu suflet mereu tânăr. Revista amintită se va...odihni o vreme, dar datorită de onoare față de cei mulți care mi-au scris a fost înțeleasă și acceptată cu căldură de inițiatorii acestei noi reviste. Mai întâi mulțumesc, în numele colegilor de redacție pentru urările primite cu ocazia Sărbătorilor de iarnă! Lista numerelor este extrem de lungă, așa că am ales efectiv la întâmplare câteva: **Vasile Ciobanu** (comuna Helegiu, județul Bacău), **Margo Chirilă** (Brăila), **Monica Jurcă** (Orăștie), **Alice Domnescu** (Tirgoviste), **Cristina Neamtu** și **Simona Raicu** (Brașov), **Anea Deliu** (Hunedoara), **Timpuru Marinela** (București), **Marius Toader** (Cimlung Muscel), **Emilia Mihaela Beniu** (Sebes), **Oana Bădescu** (Băilești, jud. Dolj) și mulți alții. Au sosit și o serie de cupoane pentru un concurs lansat încă din luna noiembrie. În cadrul acestei rubrici vă voi informa asupra modalității prin care se vor decide câștigătorii frumoaselor premii (evident din sfera muzicală). Și acum răspunsuri pe scurt, celor care le așteaptă, angajându-mă să le expediez această revistă, până când se vor face abonamente, la domiciliu. **Liliana Asandei** (Bacău): pe Ștefan Hrușcă îl voi aborda de îndată ce se va întoarce din S.U.A. Pozi cu Chris Norman va urma. Pentru moment ne vom limita la cele alb-negru, dar posterele vor compensa acest handicap. Acum se mai găsesc postere-calendrar cu The Beatles. Dacă nu ai obținut, scrie-ne! **Adrian Veloiu** (București): „Cred că n-ar strica o rubrică de prezentare a stilurilor muzicale și a evoluției lor. Dacă ar avea și o susținere audio-vizuală, ar fi excelent. Avem nevoie de o educație muzicală! Ar trebui acordată o mai mare atenție și altor genuri. Muzica latino-americană este tot... muzică; cea electronică ar trebui să fie privită serios, cea britanică e destul de neînțeleasă pe aici, ca să nu mai spun că despre ce le place japonezilor nu știu nimic”. Dacă-ți spun că ai dreptate vei crede că mă pun bine cu cititorii. Dar doleanțele tale cer documentare, nu glumă iar cei de la care aștept aceste emisiuni par foarte mulțumiți de cit ne oferă. Cit privește colaborarea mea, rămâne o formulă de ocazie (deocamdată) pentru că s-au strins mulți „specialiști” și locurile s-au împuținat la TV. În plus, n-aș rezista să mă culc așa târziu! **Cornelia Rusu** (Tirgu Mures): „Aș vrea să

răspundem dacă sîntem în stare

mentii ideea publicării versurilor unor cintece de The Beatles și alții, însoțite de acordurile la chitară”. Dacă ne mai ajută și alții cu partituri vom face acest lucru săptămînal. Topuri vei găsi în fiecare număr. De peste tot și de la noi. Am reținut preferința ta pentru muzica ceva mai... „nostalgică”. La Mulți Ani cu o oarecare întârziere pentru cei 20 de ani impliniți! **Mezei Felix** (Bala-Mare): îți mulțumesc pentru știrile furnizate prin care ai demonstrat că poți deveni reporter. Mai rămîne să relatezi ce se întîmplă în zona ta cu viața muzicală, ce concerte mai sînt, cum merg discotecile, ce vă plac? **Mariacela** (București): posterele propuse

de tine, cu Gabriel Cotabiță și respectiv Holograf, se află în faza de proiect. Vei fi prima care va afla cînd apar. Dacă încă nu ai obținut numerele 2 și 3 ale revistei Metronom, telefonază la 59 36 51 (între 9-14, zilnic) și poate ai noroc! **Ioana** (Las Vegas): splendidă ilustrată trimisă! Bănuiesc că vor ajunge aceste rînduri la tine pentru a le citi alături de prietena ta Cătălina. Adresa nu mi-ai dat-o, pentru că așa fi dispus să-ți aduc revista personal. La Costinești cum a fost în 1990? E un subiect delicat pe care-l amin. Poate va fi o vară bună anul acesta. **Monica Petrică** (Constanța): interviul cu Silvia Dumitrescu va continua săptămîna viitoare. Numele ei

dinaintea căsătoriei n-a dorit să-l dea. E foarte important? Dacă artiștii noștri vor fi dispuși, vor beneficia de spațiul afectat muzicii din această revistă. **Eduard Tone** (București): despre Chris De Burgh am mai scris dar nu exclud posibilitatea unui portret mai amplu al talentatului irlandez. **Cristian Bălan** (Piatra-Neamț): „Sînt nebun după Loredana”. Ea știe? O voi ruga să-ți expedieze o fotografie cu autograf dacă îl dai adresa. **Ovidiu Terchilă** (Sibiu): absența mea de la Radio-Vacanța Costinești a fost absolut împotriva voinței mele. Incomodam anumite persoane de acolo. Răspuns valabil și pentru **Ovidiu Ionică** (comuna

Urzicuta, județul Dolj). Ce va fi la vară acolo? Zau dacă știu, dar sper să fie cald. **Romeo Condurache** (Colonia Bistrița, Bl. 2, ap. 18, Peștișani, județul Gorj, cod 1428): „Rocker, doresc să corespundez, să fac schimburi de discuri, casete, postere, reviste, informații despre Anthrax, Iron Maiden, Scorpions ș.a. Voi răspunde tuturor rockereilor și rockeritelor!”. Frumos angajament. **Ovidiu Baggio** (str. Gh. Doja nr. 5, Alba Iulia, județul Alba, cod 2500): îți doarești mult un poster cu Michael Jackson. Am zărit atîtea în oraș încît nu cred că nu se va găsi cineva să-ți ofere această bucurie. **Luminița Mocanu** (str. Sergent Gheorghe Mateescu nr. 18, Bl. 10, Sc. C., et. 6, ap. 114, Ploiești): „Aș dori să corespundez pe teme muzicale cu toți tinerii”. De aici încolo vei avea de lucru. **Dana Ștef** (Bd. 1848, nr. 21, Bl. C. 4, ap. 25, et. 8, Tirgu Mures): „Doresc să corespundez cu cei care-mi pot furniza date despre Glenn Medeiros și George Michael”. Vei avea multe informații chiar în această revistă dar asta nu te împiedică să te împrietenești cu cei care au același hobby. **Florin Mureșan** (Petrosani): felicitări pentru micuța Andrada-Mădălina și mulțumesc pentru sugestia. La această revistă vom avea mai multă reclamă iar titlul va fi, sper că observi, fără echivoc. Chiar și cititorii din orașul tău vor înțelege că este vorba de muzică, sport, video. Suma expediată îți dă dreptul la un abonament pe 6 luni. **Răzvan Teodoreanu** (București): nu sînt sigur că localitatea este cea din paranteză dar ai uitat s-o treci pe plic. Oricum ești primul cititor al „Curierului Național” care salută rubrica zilnică și speră să nu fie „înghițită” de politică. Propunerile tale cu privire la Paula Abdul, Janet Jackson, Sandra se vor materializa mult mai ușor, acum cînd ne vom înfiliți săptămînal. Și eu aștept cu interes noul L.P. al lui Michael Jackson. **Mihaela Toma** (Brăila): mulțumiri pentru încurajări și rămîne să sper că nu te voi pierde ca prietenă dacă nu mai avem pagini color. Să știi că n-am renunțat la imaginea pe care o lauzi. E doar o aminare pe care o impun condițiile obiective ale zilei. Eu prefer să ne întîlnim mai des, indiferent pe ce hirtie. Tu ce zici? Mă opresc aici urmînd să le răspund celor care mi-au scris pe adresa „Metronom”-ului și săptămîna viitoare. De acum încolo adresa va fi cea a revistei „POP ROCK'N SPORT” și vă promit că vom avea la dispoziție acest spațiu pentru informațiile pe care le solicitați, pentru adrese, dacă doriți să luați legătura cu noi prietenii din țară. Dacă răspunsul nu va sosi imediat nu disperati. Înseamnă că necesită cercetare. Recunosc, sînt multe-multe lucruri pe care nu le știu!

AUTOGRAFE

A.P.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Este nevoie să explicăm, pentru cei care urmăresc cu atenție firul acestei lungi istorii. Ea va dura mult, iar în final se va transforma într-o carte. Folosind numeroase surse bibliografice, dorim să oferim cit mai multe date despre grupul din Liverpool.

În acest context, în care Beatles-ilor nu le era permis de presa română să participe la „anumite” concerte, le era, cu atât mai puțin probabil îngăduit, să ducă o viață destul de libertină pentru vîrsta lor, adică să se întorcă noaptea târziu la casele lor, să mai și „execute” mici furtușaguri de prin magazine (nu obiecte de mare valoare, ci doar țigări, bomboane, chewing-gum, eventual și câteva beri), să bea ceva mai mult decît permiteau legile socialiste minorilor, ca să nu mai vorbim de tentațiile — exclusiv capitaliste — oferite de comercianții de hăucinozene. Nu era vorba concret de droguri, ci de țigări care le creau o anumită stare. Din cauza faptului că Beatles, revoluționarii care au schimbat viziunea despre viață a multor generații de tineri din toată lumea, ar fi trebuit să fie pentru „viitorul de aur” al României un „model de comportament” și ignorînd faptul că ei au fost „mici copii” cumînti față de tendințele manifestate actualmente pe plan mondial, cenzura a tinut să escamoteze din serialul nostru micile terribi-

lisme ale Beatles-ilor. Atunci credeam că este totuși mai bine mai puțin, decît deloc, preponderent fiind faptul că din lipsa de informație copiii de astăzi — deși în aproape toate casele există aparate audio — nu știau aproape nimic despre Beatles. Noi, generația mai veche, am vrut să-i „reactualizăm”, să li încîntăm pe cei de după noi să-i asculte pe cei patru.

U.S.A.

Sandy Steward este un fan american obișnuit al Beatles-ilor, drăguț și sensibil. La începutul lui 1964, locuia împreună cu familia ei într-un mic orașel prosper din New Hampshire. Avea 15 ani și era în clasa a IX-a.

„Într-o zi mergeam cu mama la cumpărături, iar dintr-o dată radioul din Rolls-Royce-ul nostru a început să emită «I Want To Hold Your Hand». Era prima oară cînd auzeam despre Beatles și m-am entuziasmat. Ce sunet ciudat, mi-am zis, și melodia nu-mi lăsa niciun din mînte. Nu-mi aduc aminte să fi existat altă piesă care să mă fi impresionat atît de puternic. Multe dintre colegile mele auziseră cîntecul și simțeau la fel ca mine. Îmi amintesc că am discutat cu două dintre ele despre ei și ni se părea că arătau prost în fotografiile pe care le procurasem

Michelle

între timp. Sacourile fără revere ni se păreau înfiorătoare. Am căzut de acord că deși muzica lor era grozavă, ei, ca apariție, nu ne impresionau.

Ușor, ușor, am început să ne schimbăm opiniile. Muzica pop începuse să mă preocupe din ce în ce mai mult, încercam să fiu la curent cu tot ce întreprindeau, citeam tot ce apărea despre ei. Mi-am lăsat părul să crească, aflînd că le plăceau fetele cu părul lung.

GABRIELA SEICARU

(va urma)